

Osobnost března 2010

Dne 17. 3. 2010 byla v rezidenci primátora na Mariánském náměstí v Praze předána cena Křesadlo 2009

Oto důležitější je to zpráva, že už potřetí v řadě cenu získal někdo z řad roskářů – po Martinu Hanibalovi za rok 2007 a Václavu Bulánkovi za rok 2008 získala cenu i žena: **Ivanka Rosová**.

Moje první intenzivnější setkání s Ivankou proběhlo na rekonvalescenci Rosky Praha ve Skokovech, krátce po mém nástupu do Rosky. Dodnes mám před sebou obrázek věčně usměvavé Ivanky, která o volných chvílích, kdy zrovna nepředváděla, pobíhala venku úplně bosá, přestože se již blížil podzim. Osobně jsem moc ráda, že cenu dostala právě ona, protože si ji opravdu zaslouží – a to nejen za přínos organizaci Roska a všem roskářům, ale i za svůj vždy milý a přátelský přístup, smysl pro humor a za to, že vždy ráda vyslechne a pomůže. Další důvody, proč byla nominována a hlavně cenu dostala, si můžete přečíst v připojené nominaci. Ivanku jsem také hned vyzpovídala, abyste se o této výjimečné ženě dozvěděli něco více i vy.

Jaký význam pro tebe má ocenění?

Asi mě to potěšilo, i když vím o mnoha lidech, kteří by si toto ocenění zasloužili daleko více.

Znáš pohádku o Křesadle od H. Ch. Andersena? (Voják získal od čarodějnice křesadlo, kterým když

škrtl, tak přiběhli 3 psi: pes s očima jako čajové šálky, pes s očima jako pár mlýnských kol a pes s očima velkým jako Kulatá věž v Kodani, a splnili mu a přinesli to, o čem požádal). Co by sis od psů přála přinést a splnit ty?

Já si tuhle pohádku dokonce pamatuji z dětství z televize. Neohroženého vojáka hrál myslím Josef Bek. Strašně jsem se bála těch velkých černých psů. Co bych si přála: Nevím. Z vlastní zkušenosti jenom vím, že nic není zadarmo a splněná přání se kolikrát obrátí proti tobě.

Kdyby ses měla čtenářům stručně představit... Kdo je Ivanka Rosová?

Těžko říct, shrnula bych to takhle:

*Sekundární progreseta s člověkem zatřese
tvůj obvodní neurolog
napsal ti už nekrolog.*

*Koukáš, co se děje v travě
brouk ti leze po lékařské zprávě
mává mává tykadly
zuby ti už vypadly
jak je tiskneš vzteky k sobě
v téhle uspěchané době.*

*Je to divná porucha
strach ti syčí do ucha
píchá do tě jehličky
podráží ti berličky.*

*Tak už přece řekni dost
nedám ti už ani kost!*

Jak dlouho se s nemocí potýkáš?

Odjakživa.

Vzpomínáš si na začátky s Roskou?

Ano, velmi dobře. Na existenci Rosky mě upozornil můj ošetřující lékař MUDr. Tichý, když jsem ležela na klinice v Kateřinské ulici s první odzbrojující atakou. Bylo mi 20 let a svět se roztrhl. Začala jsem ho pomalu skládat dohromady a Roska byla jeden střípek.

Jezdila jsem na cvičení, na rekonvalescenci... Vyděšená mladá holka, nevěděla jsem, která bije. Ještě že tak, kdybych věděla, co všechno mě čeká, nevím, jak bych to najednou všechno ustála. Mým guru se tenkrát stala PhDr. Marie Svobodová, která stála u zrodu cvičení a rekonvalescenci Rosky. Dodnes čerpám ze všeho, co jsem se od ní naučila.

Na jaké akce Rosky ráda vzpomínáš?

Na všechny. Jsou to především rekonvalescenci. Jezdím na rekonvalescenci už od roku 1984, tak 2x až 3x ročně, tak si to spočítejte. Těch lidí, těch zážitků, emocí... Vždycky se už moc těším na jaro, až začnou.

Už dlouhou dobu čekají čtenáři netrpělivě na pokračování tvých Vanilkových dní. Co tohle „zamýšlení se“ dává tobě?

Je to taková moje autoterapie. Nikdy nevím, o čem budu psát. Usedám ke stolu k bílému papíru a mám v plánu se „vyplakat“, jenže ono to většinou tak nevyjde. Začnu psát a už to jede samo, vzpomínám si, co jsem zase zažila a věta plyne za větou. Nakonec to vyzní humorně, ani nevím jak.

Píšeš Vanilkové dny. Proč zrovna Vanilkové?

Mám ráda tu barvu, tu vůni. Navozuje ve mně pocit klidu a bezpečí.

Jaká věc ti v poslední době udělala radost, kdy ses od srdce zasmála?

Naposledy mi udělal radost úbytek sněhu na pražských komunikacích. Konečně jsem projela svým vozíkem, kam jsem potřebovala. Jinak se směju ráda, třeba každé blbosti. Třeba tomu, že můj manžel Tomáš usnul na záchodě. Musíme si uvědomit, že naši partneři nemají na růžích ustláno. Musejí snášet naše stesky, špatné nálady. A přitom zajiš-

ťovat chod rodiny. To je kolikrát velmi vysilující.

A naopak, co tě rozčílilo a rozesmutnilo?

Zpupnost lidí, zejména těch, kteří rozhodují.

Máš nějaké nejbližší plány?

Tak to teda mám! Vlivem neuspořádanosti svého života jsem se uvelebila na vozíku a horko těžko se z něj hrabu. Potřebuju se dostat zpátky na berle, ale jde to pomalu, jsem netrpělivá.

Co tě inspiruje v životě a v práci?

Život.

Jaké roční období máš nejradši?

Podzim, hlavně listopad s jeho olovnatou oblohou, blátivými cestami a ranními mlhami.

Jaké další ceny plánuješ?

Nechám se překvapit.

Máš nějaký vzkaz, přání pro čtenáře?

Nedávno jsem byla na kontrole u své neuroložky, primářky MUDr. Evy Medové. Vzhledem k tomu, že jsem vůči jakýmkoliv medikamentům rezistentní, hlavně jsme si povídaly. Mezi řečí se zmínila, že je ve znamení Býka. Já jsem opáčila, že jsem ve znamení Vah, a proto mě tolik trápí nespravedlnost světa. Odpověděla: Nejsme tady na světě pro jeho spravedlnost, ale proto, abychom se něco naučili!

Děkuji moc za rozhovor a i vy se nechte inspirovat nejen Ivančinými názory, ale i elánem.

Vendula Plavcová
Foto: Petr Berák